

Z cizích revuí.

REVUE DE CAVALLERIE, ročník 43 (1933), září—říjen.

La défense de la brèche Kluck-Bülow par les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen (6.—9. septembre 1914). Pokračování v událostech 9. září 1914 u 9. jezdecké divise, ústup 5. jezdecké divise a brigády Kroewelovy.

Le problème de la cavalerie. Autor, chef d'Escadrone breveté Mariot, uvažuje o problémech jelectva tak, jak se jeví dnes po světové válce, která dala možnost posouditi do budoucnosti činnost pěchoty a dělostřelectva, ale vzhledem na zkušenosti s použitím jelectva nedává přesného obratu. Proto se autor snaží odvodit budoucí činnost jelectva jako pokračování v použití zásad napoleonských a podle zkušeností z poslední války.

V údobí napoleonských válek bylo jelectvo pomocníkem pěchoty; dodávalo jí zprávy a v kritických okamžicích přinášelo rozhodnutí ať již v dovršení útoku nebo v ochraně vlastních vojsk. Při tom působilo jelectvo svým nárazem masy a akce palbou byly výjimečné. Jezdecké ataky na pěchotu se však staly beznadějnými ke konci císařství a bylo zjevné, že pole působnosti leží na křídle nebo v působení do týlu nepřítele.

*) Pozn. překl.

V údobí světové války těžilo jezdectvo jen ze své rychlosti a z mohutnosti palby a na konci v roce 1918 mělo jen úlohu armádní zálohy vrchního velitelství.

Po světové válce bylo proto jezdectvo reorganisováno tak, aby zachovalo svou pohyblivost a získalo mohutnost palby. Motor přistoupil na pomoc jezdectvu, aby jednak zvýšil jeho rychlost, jednak zvýšil bezpečnost bojovníků (OA.) a jejich palebnou mohutnost.

V dalším údobí vzrostla i pohyblivost nových motorisovaných složek jezdectva schopných pohybů v terénu.

V budoucnosti nutno uvažovat o tom, zda to bude rychlost a pohyblivost, jež budou rozhodujícími činiteli v operacích. Zdá se, že jediné jezdectvo může vytvořit pro jednotky takového rázu spolehlivou základnu, a to jak svou rychlostí, tak pohyblivostí i palebnou silou.

La propulsion en terrain varié. Lieutenant A. Deméts pojednává o náhonu vozidel pro pohyb v terénu a mechanických dispozicích, jež z tohoto požadavku plynou a zdůrazňuje, že zlepšení nutno hledati v převodech, v rychlostní skřini a diferenciálu, aby terénní překážky byly překonávány bez potíží.

La menace sur Paris et le combat de cavalerie de Néry (1. Septembre 1914). Cpt. de Labouchere pojednává jako svědek o operacích anglické jezdecké divise generála Allenbyho a tří samostatných jezdeckých brigád proti 1. německé armádě generála Klüčka v okolí Compiègne, které vyvrcholily v bojích u Néry, z nichž vyšla 1. anglická jezdecká brigáda jako vítěz nad 4. německou jezdeckou divísi.

L'embuscade de Taguerount. Líčení bojů z ledna 1932 v Maroku.

Listopad-prosinec.

La défense de la brèche Kluck-Bülow pour les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen. Dokončení série článků, kde autor souhrnně popisuje činnost francouzského jezdectva.

La sureté des grandes unités avant la bataille. Kpt. gšt. Danffer pojednává o zajištění vyšších jednotek před bitvou s hlediska dnešních možností, jež musí počítati se zvýšenou činností nepřátelského letectva, než jak tomu bylo v poslední válce. Mimo to nutno míti na zřeteli, že se objevily motorisované jednotky a zvětšený dostřel polního dělostřelectva.

Za těchto okolností nelze se omezit jen na vyslání slabých oddílů před vyšší jednotku nebo na kordonovité zajištění několika praporek za ubytování nebo zastávky. Proti motorisovaným jednotkám bude třeba předsunout silné předvoje, které, opíraje se o vodní toky, osady, lesy, uzavrou všechny cesty pěšími jednotkami s protitankovými zbraněmi a dělostřelectvem, střeží prostory mezi nimi jezdectvem a mají mimo to rychlou zálohu OA. a motocyklistů, která může včas zasáhnouti na ohroženém místě, a proto musí býti vhodně umístěna. Tyto jednotky nelze zcela motorisovat, neboť jsou odkázány na pohyb v terénu, kterému dnešní prostředky neodpovídají.

Postup takového předvoje by se projevil tak, že by jezdectvo postupovalo v čele vyhledávajíc zprávy, motorisované jednotky následují za nimi, nejdále vzadu pěchota na autech. Po dosažení prostoru, v kterém mají zajišťovat postup následující je vyšší jednotky, se vhodně rozmístí, a to tak, že části prostoru případnou předsunutým částem příslušné divise za ním vzadu umístěné a zálohu tvoří prostředky sborové.

Toto nové použití jezdectva vyšších jednotek (divísi v armádním sboru) by vyžadovalo:

1. dát v čelo velitele „předvoje“ armádního sboru s potřebnými pojtky; rozsáhlost prostoru, důležitost úkolu a potíže při provádění mluví pro to, aby předvojí velel generál;

2. vybavit je prostředky protitankovými,

3. předzvědný oddíl armádního sboru utvořit jednotný z motorisovaných jednotek (smíšená eskadrona OA., dělostřelectvo a prapor dragounů na autech [portés] nebo motocyklistů a dnešní jeho dvě eskadrony přidat k SPO. divisi, každému po jedné).

Nestačí ovšem jezdecktvo vyšších jednotek mít v míru jen na papíře a ve skutečnosti jen několik dní v manévrech, nýbrž, mají-li být získány zkušenosti a řádný výcvik, musí být již v míru, a to v plném počtu.

V druhé části uvádí autor příklady ze světové války a opírá o ně svou teorii.

A propos d'un raid de la cavalerie américaine. Kpt. de Labouchere uvádí některé velké výkony pochodové v různých operacích, poukazuje na cvičení amerického jezdecktva, které 15. května 1932 vykonalo cvičení jezdecké brigády z Fort-Riley, při němž brigáda ujela 160 km za 23½ hodiny. Koně nesli průměrně 110 kg, z 687 dorazilo na místo 681, bylo tedy asi 1% ztrát.

REVUE DE CAVALERIE, ročník 44 (1934), leden-únor.

Guerre de sécession. La poursuite de Nashville. Gen. Boucherie uvádí příklad pronásledování z války Severu proti Jihu r. 1864.

Marches-manoeuvres de la 3e division de cavalerie 1933. Autor popisuje činnost 3. jezdecké divise na manévrech od 9. do 20. září 1933. Divise o 3 brigádách působila proti nepřátelskému křídlu, chráněnému jezdecktvem. Význačné údobí tvoří přechod této jezdecké divise přes Marnu na frontě asi 30 km, při němž koně byli přepravováni plaváním, po mostě systému Veyry přejížděly kolesny jezdeckého dělostřelectva, lehké vozy a koně dělostřelectva. Děla jezdeckého oddílu byla přepravována na pramicích zřízených ze 7 Habertových plaváků. Přechod divise o 5000 lidí a 4500 koní trval 3½ hodiny; jen 4. husarský pluk se opozdil asi o hodinu.

La défense de la brèche Kluck-Bülow pour les corps de cavalerie Marwitz et Richthofen. Plk. Pugens dokončuje studii o činnosti jezdecktva v mezeře mezi 1. 2. armádou německou v bitvě na Marně a dochází k závěru, že i přesto, že velení nebylo jednotné a oba velitelé sborů jednali podle svých individualit, jezdecktvo splnilo svůj úkol, neboť zabránilo katastrofě.

Gouvernons vers le large. Plk. Argueyrolles pojednává o vlivu motorisovaných jednotek na bojišti v blízké budoucnosti; při tom na příkladě ukazuje, jak třeba usměrnit nazírání na použití a vedení těchto jednotek.

Podstatně se dotýká použití motorických prostředků, hlavně času a prostoru vzhledem k velké rychlosti a velikému okruhu působnosti. Důsledky se projevují hlavně v tom, že je nutno vyhledávat zprávy z větší vzdálenosti, překážky v terénu nabývají zvýšeného významu, zvláště pro zajištění, vnucuje se učlenění jak pochodové, tak i ubytovací sestavy do hloubky i šířky a decentralisace velení, neboť každý velitel musí být s to jednat ihned samostatně, zálohy musí být velmi rychlé a pohyblivé, zajištění se musí vztahovati nejen na čela a boky, nýbrž i na celou hloubku sestavy i s velitelstvím a trény.

Na příkladě potom studuje tyto vlivy za pochodu, při dalekém i blízkém zajištění a to při zvědech, krytu a zdržování postupu nepřitele.

Vitesse moyenne des colonnes automobiles. Kpt. Chagette pojednává o průměrné pochodové rychlosti automobilního proudu a matematicky vyvozuje ustanovení předpisu „Instruction sur la conduite des véhicules et des colonnes automobiles“ (1933), který stanoví průměr 25 km za hodinu.

De l'assiette. Kpt. Licart pojednává v obsáhlé studii o podstatě a složkách správného sedu.

Ve sportovní kronice je zajímavá srovnávací studie, kterou napsal plk. Decarpentry o vídeňské a saumurské krasojezdecké škole. Rozdíl dokumentuje výsledky z mezinárodních závodů ve Vídni r. 1933, kde ve Velké ceně zvítězil náš por. v zál. Reinisch na koni Mircza.

Článek o Velké pardubické steeple-chase je velký apel na francouzské jezdce, aby se zúčastnili tohoto největšího kontinentálního dostihu.

KONJICKÍ GLASNIK, roč. 1932, svazek 3.

Brig. gen. R. Rakotić: Život generála Seidlitzze.

Podle různých pramenů sestavený životopis gen. von Seidlitzze, jednoho z nejlepších velitelů Fridricha Velikého.

Kpt. I. tř. Miroslav Nežmah: Návrh na předpis o jízdě koňmo.

Nápis článku nesouhlasí přesně s formou jeho obsahu, neboť autor na základě cizí literatury, hlavně pak německých pramenů, uvažuje v něm jen ve všeobecných rysech, o úkolech a povinnostech jezdcových na jízdárně a v terénu, o působení a použití jednotlivých sil a vlivů na koně, a to ve formě spíše časopisecké úvahy nežli způsobem obvyklým v předpisech.

S. Š.: Stavba předních a zadních noh jezdeckého koně.

Další pokračování obsírné studie gen. býv. rus. arm. Šiška, v němž probírá příčiny a důsledky asymetrie vnější a vnitřní poloviny kopyt na předních nohou jezdeckého koně.

Por. Mil. V. Janković: Vliv poddůstojníků na výchovu a kázeň vojinů.

Ježto poddůstojník svým ustavičným stykem s vojínem má větší možnost nežli důstojník poznati jejich individuální hodnotu, je třeba věnovati této složce cvičitelského sboru, jakož i poddůstojnickému dorostu stálou pozornost a pracovati o zvýšení jejich vážnosti. Vzájemná důvěra jest prvním předpokladem, důkladná a soustavná výchova k odpovědnosti stálým požadavkem, má-li poddůstojnický sbor splniti své významné poslání.

S. Š.: Úrazy a onemocnění šlach na předních nohou závodního koně.

Zadní nohy čtvernožců vůbec při pohybu a tím při nárazech na zem trpí mnohem méně nežli nohy přední, neboť jsou zatíženy menší vahou. Vezme-li se pak v úvahu, že za stupňujícího se tempa závodu tento nepoměr jest ještě zvětšován, lze si vysvětliti tak časté úrazy a onemocnění šlach předních nohou, které tomuto nadměru zvýšenému výkonu jsou po relativně dlouhou dobu vydány. Autor jako opatrný strážce zájmů domácího chovu žádá v závěru článku, aby se tomuto nebezpečí věnovala včas pozornost a bedlivá péče, aby se tak předešly časté případy trvalé invalidity závodních koní.

Četař Živorad M. Todorović: Několik slov k poddůstojníkům.

Obsahem článku je stížnost poddůstojníka z povolání na nedostatek mimoslužební činnosti a zvláště duševní práce u absolventů školy pro výchovu poddůstojníků z povolání, jichž celkový roční počet autor odhaduje na 70—75, t. j. 8—10 poddůstojníků z pov. na každý jezdecký pluk, a na nedostatek zájmu o další sebevzdělání, ačkoliv u každého pluku je zřízena dostatečně dotovaná poddůstojnická čítárna a knihovna.

Rtm. Stanoje S. Urošević: O potřebách poddůstojníků.

I tento článek je vlastně souhrnem stížností, ne však již adresovaných jen do vlastních řad. Autor totiž žádá, aby byly pro poddůstojnické čítárny přidělovány dostatečně velké místnosti, kde by mohly býti konány i zábavy většího rozsahu, dále aby byly zřizovány kursy pro ty, kteří se připravují k rotmistrovské nebo důstojnické

zkoušce, aby byl vydáván zvláštní časopis, věnovaný zájmům a potřebám poddůstojníků, „Poddůstojnický věstník“, a hlavně, aby představení velitelé nevychovali jich strachem před trestem, nýbrž všemožně podporovali jejich chuť k práci.

S. Š.: Výcvik na jízdně a závody ve skoku přes překážky.

Podnětem k článku byla autorovi zpráva P. du Doubleova v „Revue de Cavalerie“ (1932, květen—červen) o mezinárodních jezdeckých závodech berlínských r. 1932. Ačkoli gen. Šiško nesouhlasí s autorem, přece v závěru přiznává, že „každý kůň, i když je určen pro závody ve skoku, musí projít elementární školou výcviku na jízdně a její výsledky musí být udržovány stálým cvičením a tréninkem“. — „Při tom je třeba jen trpělivosti a času, bez nichž se ani v kterémkoliv jiném druhu činnosti nemůže dosáhnouti zcela uspokojujících výsledků.“

V rubrice „Různosti“ uveřejňuje redakce článek kpt. v zál. Vladimíra Markarova „O chovu čistokrevných koní“, článek, který vyplynul z vlastních zkušeností získaných praxí a který obsahuje četné dobré rady pro chovatele, jimž je především určen. Dále pak článek „šablona“, v němž autor brojí proti slepé schematisaci a otrockému napodobení šablon, žádaje vždy jejich korekturu vlastním pozorováním a kritickým hodnocením, činnostmi, jimiž se má vyznačovat každý velitel.

Svazek 4.

Plk. Milutin V. Županjevac: Divisní jezdectvo v minulých válkách.

V tomto prvním pokračování jsou podle autorova deníku vyličeny jen události za mobilisace v první balkánské válce.

Kpt. I. t. Miroslav Nežmah: Návrh na předpis o jízdě koňmo.

Pokračování této obšírné úvahy, čerpané z německých pramenů, v němž autor popisuje postup při výcviku remont; tento výcvik se dělí podle autora na čtyři období, v nichž je třeba naučiti koně pohybovat se různým tempem, ježto příježděný kůň pod jezdcem pohybuje se pro změněnou původní rovnováhu jinak nežli kůň „v přírodním stavu“; „účelem tohoto výcviku jest, aby údy mladého koně byly uvedeny v takové postavení, že uvede svou i jezdcovu váhu v souhlasný poměr, t. j., že se pohybuje „v rovnováze“, že rychle a s chutí reaguje na jezdcovy podněty a působení, a tím se stane schopným k jezdecké službě a vytrvá až do krajních hranic věku.“

M. D.: Armádní jezdecké závody r. 1932 v Zemuni.

Zevrubná zpráva o výsledcích celoarmádních jezdeckých závodů ve dnech 16.—21. října 1932, konaných v sídle jezdeckého učiliště, v Zemuni. V závodě hlídek, nazvaném „Hajduk Veljko“, získala putovní pohár prince Andreje hlídka 2. jezdeckého pluku „Cara Dušana“, důstojnický sdružený závod „Obilic“, o jehož podmínkách jsem již refroval ve VR. 1933, čís. 10, absolvovalo z 31 jezdců 19, z nichž první tři místa obsadili: por. jezd. učiliště Rogoz, por. 1. jezd. pluku královské gardy Popović, por. 2. jezd. pluku královské gardy Milikić. V důstojnickém závodě „Konjič. glasniku“ zvítězil ppor. Rončević a v závodě důstojnických hlídek dobyla putovního poháru ministra vojska a námořnictva hlídka 3. jezdeckého pluku „Královny Marie Rumunské“ s velitelem ppor. Miljkovićem a jeho zástupcem ppor. Braneševićem v čele.

Plk. Milutin J. Stevanović: Použití dělostřelectva u jezdectva.

Charakteristikou akcí jezdeckých jednotek je prostorová velikost, jejich pružnost a rychlost, jakož i stálá snaha o vytvoření a využití momentu překvapení. Těmto charakteristickým atributům musí se přizpůsobiti i jízdní dělostřelectvo. První požadavek, kladený na ně veliteli jezdectva, je rychlost, a to rychlost v pozorování, hlášení, dodávání a spojení, rychlost v rozhodování i ve střelbě. Aby byl tento požadavek splněn, bude zpravidla podle autora nejen výhodnější decentralisace velení, ale musí býti i požadována na velitelích nejmenších jednotek dělostřelectva vlastní péče o stálý a přímý styk s veliteli předních částí jezdectva. Hlavními cíli jeho nebude

nepřátelské dělostřelectvo, nýbrž právě jezdecktvo, jež musí býti otrěseno — alespoň průzkumný sled — krátkými, avšak mohutnými palebnými soustředěními za součinnosti těžkých kulometů. Jinak platí pro jízdní dělostřelectvo tytéž zásady jako pro ostatní druhy této zbraně.

Kpt. Živ. S. Radojičić: O cyklistech.

Autor uvažuje v dokončení své úvahy o těchto otázkách cyklistických jednotek: organizace, v níž srovnává dosavadní výsledky ve Francii, Itálii, Maďarsku, Československu, Rakousku a Jugoslavií. Jihoslovanský cyklistický prapor se skládá z velitelství, 2–3 rot cyklistických (3 čety, 4. četa s lehkými kulomety) a z kulometné roty o 3 četách po 3 kulometech. Po taktické stránce probíhá autor pochody, zajištění, průzkum, ubytování cyklistických jednotek, jakož i zásady použití jich v míru, před bitvou a v boji.

Plk. v. v. Vjekoslav Hauer: Lovecká jízda.

Autor označuje loveckou jízdu za vysokou školu jezdecké techniky a na základě svých bohatých zkušeností velitelských a jezdeckých požaduje co největší její pěstění u důstojnických sborů všech hipických zbraní.

V rubrice „Různosti“ jest překlad výtahu z Dupontova článku „Les bataillons de dragons portés“ z „L'armée moderne“ (1932-3) a krásná pietní vzpomínka na kpt. Rudolfa Popplera, svědčící jak o lásce a úctě k vynikajícímu našemu druhu, tak o velmi důkladné informovanosti redakce, která jménem svých čtenářů i spolupracovníků slibuje, že „památku kapitána Popplera bude vždy střežiti jako zárný příklad mladších generací jihoslovanských jezdců“.

Škpt. J. M. S.

PRZEGLĄD KAWALERYJSKI, ročník 1933, sešit 1—2.

Mjr. gšt. K. Rudnicki: Vývoj německých názorů na užití jezdecktva se zřením k přítomné době.

Autor tvoří v článku závěry z historických líčení a ukazuje na časté chyby různých nejvyšších představitelů armády té které doby při používání jezdecktva a jeho organizaci. Vyzdvihuje shodný názor všech, co se týká důležitosti jezdecktva pro stávající a příští německou armádu, a probírá jeho síly početní.

Rytmistr gšt. M. Lubienski: Hodnota nebo množství?

Při dvouleté služební době v polském jezdecktvu je podle názoru autorova školen každý jezdec jen polovinu své služební doby (podobně jako u nás), neboť druhým rokem je část mužstva odvelena k různým velitelstvím a pro zbývající část není dostatek koní, ježto jsou pod nováčky. Tím se propouští sice velmi mnoho mužstva do zálohy, jež v případě války jezdecktvo bude potřebovati, ale toto množství není dostatečně vycvičeno.

Proto pokládá autor za výhodnější, zlepšiti kvalitu na úkor množství a to tak, že by byla u jezdecktva presenční služba prodloužena na 3 roky, čímž by se docílilo důkladného dvouletého školení. Za to by bylo možné školiti ročně početně daleko méně mužstva, omeziti cvičení v záloze. Tím by jezdecktvo bez velkých výdajů dosáhlo prvotřídně vycvičeného mužstva jak v polní službě, tak i ve znalosti zbraní.

Načrtnutá úvaha autorova je velmi pozoruhodná i pro naše obdobné poměry.

Ing. S. Kochanowski: Jezdecké dělostřelectvo u sovětské armády.

Palebnou jednotkou je baterie o 3 dělech s celkovým stavem 105 lidí, 125 koní, 3 děla a 3 muniční vozy. Pozoruhodný je tu počet děl u baterie; zdá se to býti proto, aby bylo dosaženo mnoho baterií a možnosti snadného manévru jednotlivými děly.

Taktickou jednotkou je oddíl o několika bateriích (3), několik oddílů tvoří pluk.

Normální dotace střeliva je u baterie 760 ran, oddílu 3340, v pluku 10.000, v dělostřeleckém parku 5000.

Materiál je polní dělo 7.2 cm vz. 1902; váha jeho 2015 kg při pochodech, 1100 kg v palebném postavení. Největší donosnost 8.3 km granáty, šrapnely 5.5 km, největší rychlost palby 6 ran za minutu.

V další části jest probíráno obšírně bojové použití jezdeckého dělostřelectva a spolupráce jeho s jezdeckem za různých bojových fasí. Dále jsou zde práce:

Rytmistr L. Udykowski: Výcvik v protiplynové obraně v jezdeckém oddílu. (Pojednává o důležitosti výcviku v obraně proti plynům u jezdeckva.)

Rytmistr J. Balinski: Několik příkladů jízd a zkoušek vytrvalosti.

Sešit 3.

Pplk. gšt. T. Machalski: Jezdecktvo ve světové válce.

Autor probírá činnost jezdecktva v zimě 1915 na východní frontě, především za ofensivy gen. Conrada v Karpatech ve směru na Přemyšl. V této akci nebylo výhodných podmínek pro činnost jezdecktva a též gen. Conrad s akcemi jezdecktva nepočítal, takže jezdecké divise zůstaly v záloze. Přece však zřici se zcela pomoci jezdecktva v horách v době zimní nebylo správné a samotné poměry si jeho zásah vynutily, neboť vývojem událostí jedna divise za druhou byla odesílána na pravé křídlo 7. armády generála Pflanzer-Baltina.

Kdyby oněch 5 divisi podle mínění autorova by bývalo užito k nabízejícímu se jezdeckému skvělému manévru, t. j. k shromáždění jich v prostoru Stanislavov, Kolo-myje, odkud kdyby bývaly v mase použity přes Stryj podél Karpat, mohly odříznouti zásobovací tepny ruským oddílům, přeřiznouti jim cesty ústupu a otrástit tak celou ruskou frontou v Haliči. Chybělo tu předvídání a porozumění pro použití jezdecktva ve velkém stylu.

Daleko lépe bylo užito skoro v téže době jezdecktva ve Východním Prusku, kdy se generál Falkenhayn rozhodl oboustranně obchvátit a zničit 10. ruskou armádu na západ od Kovna a Rovna. Obě jezdecké divise se při této akci na křídlech uplatnily velmi dobře.

V téže operaci naproti tomu bylo nepochopitelně využito jezdecktva ruského. Rusové měli v této době u Varšavy k dispozici téměř 15 divisi, kterých kdyby byli použili před bitvou u Mazurských jezer z prostoru Ostrolenky, mohli přerušiti železniční spoje na východ, připravit zamýšlenou ofensivu 12. ruské armády, nedopustiti shromáždění 10. armády německé a obchvácení vlastní 10. armády od jihu. Jezdecktva ruského bylo v těchto válkách užito bezplánovitě a nedosáhlo žádných výsledků.

Vidíme tedy, že třebaže nejsou pro použití jezdecktva v zimě dobré podmínky, přece je nelze ponechávati zcela nevyužito.

Plk. gšt. S. Rostworowski: Jeden ze způsobů taktického školení důstojníků.

Úkolem řídicích aplikačních cvičení není připravovati důstojnický sbor pro minulé války, ale pro budoucí. Je proto nutno vždy počítati při cvičeních s těmi prostředky, s kterými se objeví protivník; především s jeho výzbrojí technickou, aby s ni důstojníci byli obeznámeni a při objevení se jí se nezalekli a věděli si rady. To se dá při aplikačních cvičeních dobře probrati, hlavně pomocí odborné literatury, kterou řídicí předem rozdělí pro účastníky, aby při provádění cvičení vyvolal o technických prostředcích protivníka diskusi a debatu. Tim poznají velitelé nejlépe technické prostředky nepřítele. To platí hlavně pro jezdecktvo, jež se nesmí nikdy státi konservativním.

Rytmistr gšt. W. Iwanowski: Mechanické oddíly velkých jezdeckých jednotek.

Studie o vybavení jezdeckých jednotek mechanickými složkami v různých velkých armádách a jaké jsou o něm názory.

V závěru konstatuje autor, že částečná motorisace jezdeckých jednotek je nezbytnou, že však je nutno vyřešiti již v míru otázku mechanisace u jezdeckta po stránce organizační, aby se mohly hledati cesty pro vzájemné taktické školení, jež naprosto nestačí přidělením mechanických prostředků jen pro větší cvičení.

Pplk. gšt. J. V.

MILITAR-WOCHENBLATT, roč. 118 (1934). Čís. 25.

V článku „Krigserfahrungen mit Kavallerie früherer Prägung“ jsou uváděny názory význačných vojenských hodnostářů o výkonech jezdeckta a uváděna příslušná literatura. K tomuto článku jsou pak doplňky v čís. 26 pod stejným nápisem o nesprávném použití jezdeckta.

Čís. 26 a 27.

V článku „Die operative Aufklärung im Zukunftskriege“ podává pplk. v. Faber du Faur názory na provádění zvědů a přezvědů v budoucnosti. Od té doby, kdy se objevil motor na bojišti, nelze si myslet, že by přezvědné částice pozemní mohly pronikat na velké dálky, aniž by byly podporovány rychlými velkými jednotkami. Najít správné řešení, je předmětem zkoušek a cvičení. Tak bylo zkoušeno při francouzských manévrech nahradit vyšší jezdeckou jednotku jednotkou motorisovanou, doplněnou mechanisovaným útvarem, neboť zkušenosti z manévru r. 1932 ukázaly, že jezdeckto je příliš pomalé, aby mohlo těžiti z úspěchů mechanické brigády. Z toho autor usuzuje, že se ve Francii dává přednost v operativní zvědné činnosti motoru před jezdecktem, které je odkázáno na součinnost s pomalými pěšími jednotkami.

V Itálii zvláštní terénní poměry pohraniční vedou spíše k tomu, dosáhnout způsobilosti k přesunům motorickými prostředky pod krytem horských vojsk a pokusy s novými velkými srazy jezdeckta k dosažení operativních cílů jsou podružné, takže se autor domnívá, že Itálii lze vyloučiti z mocností, které připravují jedectvo na operativní úkoly.

Jiná je situace na východě Evropy, kde rozsáhlé prostory nemohou být přeplněny moderními bojovými prostředky, protože výrobní a ostatní schopnosti států na ně nestačí. Motorisovaným jednotkám zde případnou jen ojedinělé úkoly v těžišti operací a v ostatních částech operačního prostoru bude jejich tempo odpovídati rychlostem jezdeckta. Zde se tedy uplatní jak velké jezdecké svazy (jezdecké divise, sbory), tak i mechanisované svazy (brigády, divise) a lelectvo. Je ovšem třeba, aby tyto různé rychlé prostředky byly řízeny pevnou vůlí velitele, která je řídí tak, aby společně zasáhly v daném čase a prostoru k vyvinutí rozhodného úsilí. Názory, že lelectvo skončí dříve válku, než se uplatní motory na zemi, a že motory budou v týlu vojsk dříve, než zasáhne jezdeckto, jsou velmi předpojaté, neboť bez vzájemné součinnosti nesvedou tyto prostředky samy o sobě nic.

Použití jezdeckta a rychlých jednotek vyžaduje jednotného velení, připraveného ideově a teoreticky již v míru, nemá-li se opakovat situace a způsob použití jezdeckých sborů na západní frontě. Jen jeden velitel bude s to vytvořit těžiště zvědné činnosti ve zvoleném prostoru a vést operace tak, aby se masa jezdeckta a rychlých vojsk octla v týlu nepřítele v rozhodném okamžiku. To, co se zdálo v roce 1914 nemožné, dovedl uskutečnit Buděnný, generál z poddůstojníka.

Zvědnou činnost je třeba rozvinout především před frontou vlastních armád a v boku, který se vytvoří dříve nebo později. Na počátku bude těžiště této činnosti před frontou a ve vhodném okamžiku musí být přesunuto na křídlo. Ježto jezdeckto má malou absolutní rychlost, musí jeho mas být použito tam, kde lze očekávati, že vznikne nekryté křídlo. Motorisované a mechanické prostředky jsou mnohem rychlejší, a proto lze je snadněji přesunout a mohou být na počátku operací před frontou,

kde se mohou podle situace uplatnit operativně nebo působit takticky, budou-li zastaveny dříve, než dosáhnou operativně důležitých výsledků.

Francouzská armáda má k tomu účelu přezvědné oddíly armádních sborů, složené z motorisovaných a mechanických jednotek. Takticky je jich používáno tak, že předejdou postupující armádní sbor na vzdálenost 50—80 km a zařídí se v terénu k zajištění jeho postupu. Když se přiblíží, vyrazí k novému posunu vpřed. Tento způsob je velmi metodický a pracuje s velkým koeficientem jistoty. Lze jej uskutečnit jen s motorisovanými vojsky.

Požadavek motorisovaných přezvědných oddílů je všeobecný; různí se však názory na jejich složení, podřízení a zásady použití. Pro každého budou rozhodujícími činiteli: nepřítel, terén a prostředky, které má. Dlouhá hranice, špatné cesty a málo motorických prostředků, jako je tomu na německých východních hranicích, mluví pro to, mít pro operativní zvědy menší svazy čistě mechanisované, schopné pohybu v terénu, které by tvořily útvary armádní neb útvary armádních sborů. Jsou určeny jen pro vlastní úkol zvědy, a potřebují-li podpory, musí jim být dána ve formě motorisované pěchoty, kterou nelze přidělit již na počátku, aby je zatěžovala, nýbrž až v okamžiku potřeby.

Také taktické přezvědné oddíly divisi, složené z jezdeckta, musí mít vlastní části motorisované.

Na západě, kde je množství komunikací, bude základní jednotkou pro operativní zvědy motorisovaná jednotka v síle divise. Podporou zvědných jednotek mohou potom být motorisované divise jako ve francouzských manévrech 1933, nebo smíšené jezdecké divise s motorisovanými nebo jezdecké divise s motorisovanými přezvědnými oddíly.

Na manévrech ve Francii bylo použito jako zvědné jednotky mechanisované brigády, pracující před motorisovanou divisi, již byly svěřeny zvědy. Mechanisovaná brigáda se skládala ze 2 oddílů OA., 2 eskadron motocyklistů, 1 pluku „dragons portés“, 1 praporu lehkých tanků, 1 lehkého dělostřeleckého oddílu.

Zda budou moci motorisované divise s mechanisovanými brigádami provádět úkoly jezdeckých armádních sborů ze světové války, to ukáže teprve příští válka. Dnes se zdá, že bude účelnější a správnější, zejména na východě, sloučovat jezdecké masy s čistě mechanickými jednotkami. Rámec, v němž lze toto sloučení provést, jest jezdecký sbor, který by měl 3. divisi samostatnou na způsob sborového útvaru, složenou z OA., tanků, motorisované pěchoty. Jednotlivé jezdecké divise musí mít tolik motorisovaných částí, aby mohly samy provést taktické přezvědy, podle jejichž výsledků by se nasadilo jezdecktvo.

Na východě lze dále použití i čistě jezdeckého sboru; pro ten by však přezvědy prováděl sborový útvar motorisovaný, obsahující také OA., tanky lehké i střední, z něhož by byly vyslány potřebné PO.

Na konec uvádí autor, jak by podle jeho názoru měl vypadat jezdecký sbor. Má 2 jezdecké divise, každou o 3 brigádách (6 jezdeckých pluků), 1 obrněnou divisi, složenou z obrněného pluku (který má 1 prapor lehkých, 1 prapor středních tanků a 1 prapor OA.) z motorisovaného lehkého dělostřeleckého oddílu, z motorisovaného zákopnického a spojovacího oddílu.

Sborové útvary tvoří: pozorovací letka, motorisovaný těžký dělostřelecký pluk (1 odd. PL., 1 odd. 10cm kanonů, 1 odd. těžkých houfnic), motorisovaný pluk (1 oddíl OA., 1 prapor tanků, 1 prapor pěchoty na autech).

V čís. 29 navazuje plk. v. v. Schack na hořejší studii a vyslovuje určité pochybnosti o účelnosti obrněné divise v rámci jezdeckého sboru, neboť považuje motorická vozidla dneška za málo spolehlivá pro úkoly, které jsou pro ně předvídaný na zvědech.

V dodatku uvádí autor předešlého článku, že stav dnešní techniky připouští navrhovanou organizaci.

Literární přehled.

Rittm. v. Manteuffel: **Reiter-ABC für Schützen- und Felddienst.** Nakladem Mittler a Sohn, Berlin 1934, stran 173, za 17 Kč.

Tato příručka obsahuje názorný výklad ustanovení předpisů a je určena pro vojiny a poddůstojníky, jimž má jednak podati látku, jednak návod, jak cvičiti.

Je rozvržena v šest kapitol: 1. Bojový výcvik jednotlivce a družstva v rámci čtyř, praktické použití střeleckých pouček a palby, zastírání, používání mapy a orientace ve dne, v noci, za mlhy, určování směru pochodu, sestavování hlášení. 2. kapitola se obírá pohyby družstva na koni, a to jak formál-

ními, tak i při průzkumu a zajištění; uvádí pravidla o službě za pochodu a v ubytování (krytí proti letcům, o sedlání, balení, péče o výstroj koní, první pomoc při zranění). 3. kapitola pojednává o boji družstva pěšky i koňmo. — Ostatní, méně rozsáhlé kapitoly jednají o trhání, o nočním výcviku, o znameních a signálech a pod.

Obsahuje mnoho obrázků z fotografických snímků, kterými je vykládán text znázorňován, na př. postup družstva pěšky, rozčlenění a rozvinutí, postup družstva jako hlídky na koni.

Tomu, kdo chce poznat taktiku a polní službu nejmenší německé jezdecké jednotky, lze přečtení této příručky doporučiti.

—c—

Různé zprávy.

Zimní horská cvičení italského jezdecktva. V lednu a v únoru 1933 konalo italské jezdecktvo četná cvičení vesměs v středohorském terénu. Vojsko bylo opatřeno zimním výstrojem, sedla byla speciálně upravena s použitím obříšníků, takže bez obtíží byla překonána i velká stoupání. Kcpyta koní byla na zkoušku ovinována slamou, aby bylo zabráněno jejich naplnění sněhem, bylo však zjištěno, že sněhové náslapky kopyt nejsou značnější nevýhodou pro pohyb. Motorová vozidla (motocykly a lehká horská

nákladní auta) pracovala dobře. Cvičení dokázala, že jezdecktvo zůstává i v zimě nejrychlejší zbraní ve středohoří.

Mjr. Rysky.

Doprovodný kanon pro jezdecktvo v Anglii. Po tříletých zkouškách byl vybaven 13. jezdecký pluk 37 mm doprovodným kanonem, dopravovaným na 2 nosných koních. Na jednom koni je naloženo dělo (95 kg), na druhém přístroje a munice (64 ran — 50 kg). Kanon je složen a hotov k palbě za 31 vteřin. (R. M. I. 1933, čís. 2.) B.